

Hồi thứ 5

Nghe chuyện con Trang chứa đau lòng

Đột nhiên Tạ Yên Khách động tâm la thăm:

-Ủi cha! Hồng rồi! Không chừng thằng ăn xin này do chúng cố ý bày đặt ra cạm bẫy để mình thò tay cướp lấy lệnh bài, rồi chúng lại bắt mình trả cho gã.

Lão nghĩ vậy liền đảo mắt nhìn quanh thì thấy ngoài bọn Thạch Thanh mười người còn có vô số khách giang hồ mới đến sau. Lão buông tiếng cười lạt, ngạo nghễ nói:

-Trong thiên hạ còn có việc chi là khó đối với họ Tạ ở Ma thiên Nhai nữa. Chú nhỏ kia! Chú đi theo ta rồi có việc gì yêu cầu ta sẽ giải quyết cho, không can dự gì đến người khác cả.

Đoạn lão dặt tay gã ăn xin cất bước toan đi.

Nên biết rằng Tạ Yên Khách tuy chẳng coi bọn người trước mặt vào đâu, nhưng lão bản tính cẩn thận, e rằng sau lưng gã ăn xin còn có kẻ tài ba giật giây đưa ra một đề nghị khó giải quyết đại khái như bắt lão chặt chân tay thì biết làm thế nào? Vì vậy mà lão định đưa gã đến chỗ khác vắng người để hỏi cho kỹ.

Vạn Hoa Tử tiến ra một bước ôn tồn nói:

-Chú em! Chú là một đứa bé ngoan mà lão bá đây lại ưa giết người. Chú em chỉ cần yêu cầu lão từ nay đừng giết..

Nàng chưa dứt lời thì đột nhiên có một luồng kinh phong xô vào mặt nên còn nửa câu: “Một người nào nữa” lại phải nuốt vào chứ không nói ra được.

Nguyên Hoa Vạn Tử là người cơ biến biết Tạ Yên Khách đã hứa điều gì là làm đúng như vậy. Chính nàng vừa rồi cũng đâm kiếm vào mặt lão, nhưng lão đã nói là ghi lại đó để ngày sau lúc nào muốn thì đòi. Như vậy tất nàng có ngày bị lão rạch mặt. Huống chi sáu vị sư huynh nàng trừ một mình Vương Vạn Nhân ra, ai cũng còn nợ lão một kiếm. Bây giờ nàng mách nước cho gã ăn xin yêu cầu lão câu đó thì dĩ nhiên lão phải nghe theo. Như thế chính mình cùng năm vị sư huynh mới có thể bảo toàn tính mạng. Không ngờ Tạ Yên Khách đã biết dụng ý của nàng liền phất tay áo ngăn lại không cho nàng nói hết câu.

Tạ Yên Khách tức giận quát lên:

-Ai cho người chõ miêng vào đây?

Rồi một luồng kinh phong nữa lại xô đến. Hoa Vạn Tử chân đứng không vững ngã ngửa về phía sau.

Hoa Vạn Tử lưng vừa chấm đất, liền đứng phắt dậy ngay. Nàng toan nói nữa nhưng Tạ Yên Khách đã dất gã ăn xin đi vào ngõ hẻm. Hiên nhiên lão không muốn cho gã ăn xin nghe lời chỉ bảo của Hoa Vạn Tử.

Mọi người thấy Tạ Yên Khách đã cách xa đến bảy tám thước mà còn phất tay áo đánh ngã người được thì chẳng ai là không kinh hãi nên chẳng dám nói gì nữa.

Thạch Thanh tiến ra hai bước nhìn Cảnh Vạn Chung và Vương Vạn Nhân chấp tay nói:

-Cảnh hiền đệ! Vương hiền đệ! Sư muội đây kiến thức và đảm lược hơn cả bọn mày râu. Chắc cô và Mai Hoa nữ hiệp Vạn sư muội đã từng nổi danh trên chốn giang hồ phải không? Ngoài ra còn bốn vị sư huynh nữa xin tha thứ cho tiểu đệ kiến thức hẹp hòi nên không biết và nhờ Cảnh hiền đệ giới thiệu.

Cảnh Vạn Chung đáp:

-Tại hạ được gặp hiền khanh đệ ở đây thật may mắn vô cùng, đỡ cho bọn tại hạ phải đến Giang Nam ra mắt.

Thạch Thanh thấy vẻ mặt bảy người kia đều có ý không vui thì cho là bọn họ vừa bị Tạ Yên Khách đoạt kiếm lại hất văng người đi nên trong dạ buồn bực. Nhưng sau y lại nghĩ rằng Cảnh Vạn Chung cùng mình là chỗ bạn thân, dất khách gặp người cố cựu tưởng nên tay bắt mặt mừng. Tại sao hắn lại tỏ vẻ lạnh nhạt? Hơn nữa trước nay hắn vẫn kêu y bằng Thạch đại ca, không hiểu vì lẽ gì mà đột nhiên hắn theo đổi cách xưng hô?

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, y tự hỏi:

-Phải chăng đứa con mất nết của ta đã gây nên tai vạ gì đây?

Thạch Thanh nghĩ vậy vội nói:

-Cảnh hiền đệ! Phải chăng thằng nhỏ bướng bỉnh của tiểu huynh đã làm cho hiền đệ phải khó chịu? Vợ chồng tiểu huynh xin lỗi hiền đệ. Lại đây! Tiểu huynh xin làm chủ nhân mời cả bảy vị đến thành Biện Lương uống chén rượu chơi.

An Phụng Nhật thấy Thạch Thanh ra chiều thân mật với bọn đệ tử phái Tuyết Sơn, mà bọn này đối với mình lại hững hờ. Hắn nghĩ rằng đi với họ cũng chẳng thú gì mà lại tức mình nữa, nên quay sang Thạch Thanh và Mẫn Nhu chấp tay nói:

-Thạch trang chúa! Thạch phu nhân! An mỗ xin cáo từ!

Thạch Thanh cũng chấp tay đáp lễ nói:

-An trại chủ miễn trách cho. Khuyển tử là Thạch Trung Ngọc hiện báỉ sư thụ nghiệp tại phái Tuyết Sơn tại hạ hỏi ra thì khuyển tử có điều thất lễ.

An Phụng Nhật nghĩ bụng:

-Té ra là như vậy. Mình trách y thế nào được?

Rồi kính cẩn đáp:

-Trang chúa dạy quá lời!

Nói xong dẫn bọn trại chúng cáo từ ra đi.

Bọn Cảnh Vạn Chung bảy người thủy chung vẫn lặng lẽ không nói nửa lời. Khi An Phụng Nhật đã đi xa, họ cũng chỉ đưa mắt nhìn nhau ra chiều dè dặt. Về mặt vẫn buồn bức dường như chẳng ai muốn lên tiếng trước.

Người ta thường nói: “Biết con chẳng ai bằng cha mẹ”. Thạch Thanh vì không quản cố được đưa con bướng bỉnh nên chẳng ngại đường xa ngàn dặm đến xin làm môn hạ Phong vạn Lý ở phái Tuyết Sơn. Y thấy thái độ bọn Cảnh Vạn Chung bảy người có ý không vui thì e rằng thằng con bất tử đã gây ra chuyện gì khá trầm trọng.

Y liền tươi cười gọi chuyện:

-Bạch lão gia tử, Bạch lão thái thái vẫn mạnh giỏi chứ? Phong hỏa thần long Phong sư huynh có bình yên không?

Vương Vạn Nhân không nhẫn nại được nữa lớn tiếng đáp:

-Sư phụ và sư nương ta chưa đánh chết thằng nhỏ là phúc lớn lắm rồi!

Chính Vương muốn mắng là thằng mất dạy, nhưng thấy vẻ mặt Mẫn Nhu cực kỳ khổ sở nên hấn chỉ kêu là thằng nhỏ. Tuy hấn đã dè dặt giữ ý nhưng nghe giọng nói cũng biết là hấn cảm tức vô cùng muốn nặng lời thóa mạ.

Mẫn Nhu vành mắt đỏ hoe nói:

-Vương đại ca! Ngọc nhi thật là một đứa trẻ rất hư, đắc tội với chư vị. Tiểu muội xin tạ tội.

Nàng nói xong loanh quanh như muốn quỳ xuống.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn vội đáp lễ Vương Vạn Nhân lớn tiếng la:

-Thạch đại tẩu! Đại tẩu bất tất phải làm như vậy. Thằng nhỏ nếu nó chỉ được một phần giống đại ca, đại tẩu thì đã không nên chuyện. Có phải nó đắc tội với Vương Vạn Nhân này đâu. Mà dù nó có đắc tội với tiểu đệ cũng chẳng quan hệ gì. Tiểu đệ chỉ bắt nó đá cho mấy cái là xong. Nhưng nó lại đắc tội với sư phụ sư nương mới khổ chứ! Bạch sư ca lại là người tính nóng như lửa Thạch trang chúa! Không phải tiểu đệ nói dối lòng. Có lần tiểu đệ muốn đến thông báo cho Trang chúa hay là Bạch sư ca còn muốn đốt cả Huyền tổ trang, để hai vị biết chừng mà tránh đi. Chén rượu của Trang chúa cho bữa nay, Vương Vạn Nhân không thể uống được đâu. Bạch sư ca mà biết ra thì y ... tất sẽ trở mặt tuyệt giao với tiểu đệ.

Gã họ Vương nói huyền thuyên một hồi mà thủy chung vẫn không đề cập đến đến Thạch Trung Ngọc đã phạm tội gì.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu càng nghe càng kinh hãi nghĩ bụng:

-Mình cùng phái Tuyết Sơn kết giao đã mấy đời nay mà sao Bạch Vạn Sơn lại cảm hận đến muốn đốt nhà mình được.

Y liền nói:

-Thằng súc sinh đó thật là lớn mật! Tội nó thực đáng chết! Sao nó lại dám đắc tội cả với lão thái gia cùng lão thái thái ?

Cảnh Vạn Chung là người cẩn trọng lại nhiều lịch duyệt bây giờ mới lên tiếng:

-Nơi đây là chỗ thị phi, không tiện đứng lâu. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện hay hơn.

Gã nói xong rút lấy thanh trường kiếm rồi tiếp:

-Xin mời Thạch trang chúa cùng Thạch phu nhân lên đường.

Thạch Thanh gật đầu rồi cùng Mẫn Nhu trông về phía tây mà đi. Hai con ngựa từ từ đi theo.

Đoàn người đi chừng được bảy tám dặm ra đến đường lớn thì thấy bên đường có ba cây dẻ cành lá xoà ra như cái lọng. Cảnh Vạn Chung hỏi:

-Thạch trang chúa! Chúng ta qua bên kia nói chuyện được chăng?

-Được lắm!

Chín người đi tới gốc cây. Họ ngồi xuống tảng đá lớn hoặc trên cành cây.

Lúc này Cảnh Vạn Chung đã giới thiệu vợ chồng Thạch Thanh với bốn người kia.

Vợ chồng Thạch Thanh tuy trong lòng nóng nảy nhưng không tiện mở miệng hỏi ngay.

Cảnh Vạn Chung lên tiếng trước:

-Thạch trang chúa! Tại hạ cùng trang chúa đã là chỗ thân tình nên có lời nói thẳng, xin trang chúa chớ để lòng. Theo ý kiến tại hạ thì trang chúa hãy giao lệnh lang cho bọn tại hạ mang đi. Tại hạ đã hết sức xin cùng sư phụ, sư mẫu và Bạch sư huynh mà cũng khó lòng bảo toàn tính mệnh được cho gã. Dù gã có phải tước bỏ võ công còn hơn để hai nhà trở nên cừu địch, dấy động can qua.

Thạch Thanh rất lấy làm kỳ nói:

-Từ khi thằng nhỏ qua bên quý phái, ba năm nay tiểu huynh chưa được gặp nó lần nào. Hết thấy mọi việc tiểu huynh tuyệt không biết một tí gì. Mong rằng Cảnh hiến đệ nói cho tiểu huynh hay đừng giấu diếm gì.

Cảnh Vạn Chung hỏi:

-Thạch trang chúa không biết thật ư?

Thạch Thanh đáp:

-Không biết gì thật.

Cảnh Vạn Chung vốn biết Thạch Thanh làm trang chúa Huyền tố trang danh tiếng lẫy lừng không khi nào lại nói dối. Y nói biết là biết. Y bảo không là không. Hắn liền đáp:

-Té ra Thạch trang chúa không biết gì hết.

Mẫn Nhu rất quan tâm đến con mình, nàng không nhịn được liền cắt ngang câu chuyện hỏi:

-Vậy Ngọc nhi không ở thành Lăng tiên nữa ư?

Cảnh Vạn Chung gật đầu.

Vương Vạn Nhân nói:

-Giả tử chú nhỏ đó hiện giờ còn ở thành Lăng Tiêu thì đã có đến trăm mạng cũng hết đời rồi.

Thạch Thanh trong lòng ngấm ngầm tức giận, y lẩm bẩm:

-Mình cho Ngọc nhi đến bái môn học võ là vì coi trọng võ công phái Tuyết Sơn. Nó hãy còn nhỏ tuổi, bản tính lương thiện dù có mạo phạm môn quy thì cũng phải nể mặt vợ chồng mình chứ! Đâu có thể muốn giết là giết ngay được. Dù cho phái Tuyết Sơn có người nhiều thế lớn, nhưng chẳng lẽ chốn giang hồ không còn ai nói gì đến đạo lý nữa hay sao?

Tuy y nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên lạnh lùng nói:

-Lề luật quý phái vốn nghiêm ngặt, điều đó tại hạ đã biết rồi. Tại hạ đưa khuyến tử đến thành Lăng Tiêu học nghệ là cũng để y học thêm khuôn phép.

Cảnh Vạn Chung hơi biến đổi sắc mặt nói:

-Thạch trang chúa nói quá lời. Thạch Trung Ngọc là một đứa phóng túng vô liêm sỉ lại cùng hung cực ác, nhưng không phải phái Tuyết Sơn dạy nó như thế.

Thạch Thanh lạnh lùng hỏi:

-Những câu phóng túng, vô liêm sỉ, cùng hung cực ác từ đâu mà ra?

Cảnh Vạn Chung quay lại bảo Hoa Vạn Tử:

-Hoa sư muội! Sư muội thử đi ngó chừng bốn mặt xem có ai tới đây không?

Hoa Vạn Tử dạ một tiếng rồi cầm kiếm đi ngay.

Vợ chồng Thạch Thanh đưa mắt nhìn nhau. Hai người đều biết rằng Cảnh Vạn Chung bảo Hoa Vạn Tử ra xa là có câu chuyện muốn nói mà không muốn nói trước mặt phụ nữ.

Cảnh Vạn Chung thở dài nói:

-Thạch trang chúa! Bạch sư huynh của tại hạ không có con trai chỉ có một đứa con gái. Chắc trang chúa đã biết rồi. Sự diệt nữ tại hạ năm nay mới mười hai tuổi mà thông tuệ khác thường, tính tình khả ái. Bạch sư huynh cố nhiên quý như hòn ngọc trên tay. Sư phụ sư mẫu tại hạ cũng coi y như người ruột thịt. Có thể nói y là một vị tiểu công chúa tại thành Lăng Tiêu trên núi Đại Tuyết. Bọn sư huynh sư đệ, sư tử sư muội tại hạ dĩ nhiên là cưng chiều y.

Thạch Thanh gật đầu nói:

-Chắc là thằng con bất hiếu của tại hạ đã đắc tội với vị tiểu công chúa đó. Có đúng thế không?

Cảnh Vạn Chung đáp:

-Hai chữ đắc tội này hãy còn nhẹ quá! Gã ... gã ... lớn mật đến độ dám càn rỡ hơn nữa. Gã trói chặt chân tay sư diệt nữ của tại hạ rồi lột hết quần áo ra không để một chút gì che thân, toan bề cưỡng gian.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu la lên:

-Trời ơi!

Rồi đứng phắt dậy.

Mẫn Nhu sắc mặt lợt lạt. Thạch Thanh nói:

-Sao ... lại có việc đó được? Thạch Trung Ngọc năm nay mới mười lăm tuổi. Trong vụ này tất có sự hiểu lầm.

Cảnh Vạn Chung nói:

-Câu chuyện này ai nghe cũng tưởng hoang đường, nhưng đó chính là sự thật trăm phần trăm. Hai ả nha hoàn trong coi tiểu diệt nữ nghe tiếng la ó chạy vào phòng thấy vậy liền kêu cứu thì một ả bị chặt đứt cánh tay, còn một ả bị chém vào đùi. Cả hai đều chết ngất. Thằng lỏi kia thấy thế kinh hãi nên tiểu diệt nữ mới thoát nạn.

Trong võ lâm sắc giới là điều tối quan trọng. Cả trong hắc đạo, những tay hảo hán cướp của giết người chỉ là sự thường. Nhưng một khi đã phạm đến chữ dâm thì lập tức bị đồng đạo thaọ mạ.

Mẫn Nhu nghe nói mặt mày tái mét phải vịn vào trượng phu mới đứng vững được. Nàng cất tiếng hỏi:

-Tướng công! Biết làm thế nào bây giờ?

Thạch Thanh cũng tan nát cõi lòng. Y là người rất tôn trọng đạo nghĩa giang hồ. Giả tử y nghe con mình phạm tội giết người cũng đã lấy làm khó chịu lắm rồi. Nhưng vụ này không biết làm thế nào. Cậu con nếu ở bên mình thì y cũng đã đâm chết ngay tức khắc. Y định thần lại đáp:

-Thế là còn được hoàng thiên bảo hộ. Bạch cô nương vẫn giữ được băng thanh ngọc khiết chưa bị thằng nghiệt súc làm ô uest!

Cảnh Vạn Chung lắc đầu nói:

-Tuy nhiên đã đến thế thì cũng chẳng khác gì bị cưỡng gian rồi. Sư phụ tại hạ tính nết thế nào trang chúa đã biết rồi. Lập tức ngài cho người đi truy tìm thằng lỏi Thạch Trung Ngọc và dặn hễ ai thấy gã là chém chết ngay không được để sống.

Vương Vạn Nhân tiếp lời:

-Gia sư có bảo ngài cùng trang chúa là chỗ thâm giao. Nếu bắt Thạch Trung Ngọc về, tất nể mặt trang chúa mà không giết gã. Vậy gặp gã ở bên ngoài chém phút đi cho rồi.

Cảnh Vạn Chung đưa mắt cho Vương Vạn Nhân có ý bảo hẩn nhiều lời quá.

Vương Vạn Nhân cãi:

-Sư phụ dặn thế thực. Chẳng lẽ ta còn phải nói dối hay sao?

Cảnh Vạn Chung không dây lại Vương Vạn Nhân nữa. Hắn nói:

-Nếu thằng lỏi chỉ đả thương hai con nha đầu thì đã lấy chi làm trọng đại?

Nhưng tặc tiểu nữ tuy còn tuổi nhỏ mà tính tình rất cương nghị. Y bị việc nhục nhã như vậy rồi không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa, ngồi khóc sụt sùi suốt hai ngày ròng rã. Đến đêm hôm thứ ba y chuồn cửa sổ lén ra, nhảy xuống vực thẳm muôn trùng tự tử mà chết.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu lại la hoảng một tiếng. Thạch Thanh hỏi:

-Sao có cứu được không?

Cảnh Vạn Chung đáp:

-Vực thẳm ngoài thành Lăng Tiêu Thạch trang chúa đã biết rồi đó. Dù là hòn đá lăn xuống cũng tan ra như cát. Một vị tiểu cô nương nhảy xuống thì nhất định phải nát nhừ rồi.

Một gã đệ tử phái Tuyết Sơn tên gọi Kha vạn Quân chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cũng cảm hận nói:

-Oan uống thay cho đại sư ca. Y bị sư phụ chém cụt cánh tay phải.

Thạch Thanh kinh hãi rú lên:

-Phong hoả thần long ư?

Kha vạn Quân đáp:

-Chứ còn ai nữa? Vì sư phụ đau xót tôn nữ thác oan bị không bắt được thằng con trang chúa. Người nổi trận lôi đình thống mạ Phong sư huynh dạy đồ đệ không nghiêm. Người càng mắng càng tức giận rồi đột nhiên lấy thanh kiếm ở sau lưng Phong sư huynh chém đứt một cánh tay của y. Tội nghiệp cho Phong sư huynh bản lĩnh cao cường đến thế mà đột nhiên biến thành phế nhân. Sư mẫu tại hạ thống trách sư phụ là quá tàn nhẫn, nóng nảy. Hai ông bà già gây gỗ trước mặt đệ tử, càng nói càng đi đến chỗ gay go. Không hiểu hai vị nhắc đến chuyện cũ gì ngày trước rồi sư phụ tát sư mẫu một cái. Sư mẫu cảm hận hằm hằm bỏ đi. Người nói nếu còn trở lại thành Lăng Tiêu thì không còn là người nữa.

Thạch Thanh vừa bàng hoàng vừa thẹn thùng không biết chui vào đâu cho khỏi bề mặt. Bình nhật y vẫn bội phục võ công của Phong hoả thần long Phong vạn Lý, mới cho thằng con độc nhất báỉ y làm sư phụ. Ngờ đâu để lụy cho y biến thành kẻ phế nhân.

Kiểm pháp Phong hoả thần long vừa tinh nhuệ, vừa mãnh liệt như gió bão, như lửa cháy nên được người ta tặng cho cái biệt hiệu là Phong hoả thần long.

Phong hoả thần long rất nhiều kẻ thù, nếu y mất hết võ công thì e rằng không dám rời khỏi Đại Tuyết Sơn nửa bước. Hỡi ôi! Thật là hổ thẹn với lương hữu.

Vương Vạn Nhân lại nói:

-Kha sư đệ! Nếu bảo đại sư ca bị oan uổng, chẳng lẽ Bạch sư ca không oan uổng hay sao? Con gái y chết rồi, Bạch sư tẩu cũng phát điên.

Thạch Thanh, Mẫn Nhu càng nghe càng táng đờm kinh hồn, chỉ mong có cái huyết động nào để chui vào cho khuất. Thực tình hai người nào biết gì đến chuyện con mình đã gây ra những việc tày đình tại thành Lăng Tiêu. Thạch Thanh đành liều hỏi lại:

-Bạch phu nhân làm sao mà hoảng loạn?

Vương Vạn Nhân đáp:

-Thì cũng vì thằng con trang chúa mà ra. Tiểu diệt nữ chết rồi, Bạch sư ca lại trách sư tẩu không trông nom con cái để y chuồn qua cửa sổ trốn đi tự tử. Bạch sư tẩu tự than tự oán lại còn phải nghe trượng phu trách mắng. Y không ngớt la gọi: “A Tú con ơi! Mẹ đã làm hại con rồi! Mẹ đã làm hại con rồi!” Từ đó thần trí đâm ra hồ đồ. Hai vị sư tỉ không dám rời xa y một nửa bước. Chỉ sợ y lại nhảy xuống vực thẳm. Thạch trang chúa! Như vậy thì Bạch sư ca tại hạ muốn đến đốt Huyền Tố trang, trang chúa bảo có đúng không ?

Thạch Thanh nói:

-Đáng đốt lắm ! Đáng đốt lắm ! Vợ chồng tại hạ không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa, phải đi hết chân trời góc biển tìm bắt thằng nghịch tử đưa đến thành Lăng Tiêu xử tử trước hương hồn Bạch cô nương ...

Mẫn Nhu nghe tới đây, đột nhiên nấc lên một tiếng rồi ngất đi, ngã lăn vào lòng Thạch Thanh.

Thạch Thanh nắm huyết mạch cho nàng. Hồi lâu nàng mới dần dần tỉnh lại.

Vương Vạn Nhân nói:

-Thạch trang chúa ! Pái Tuyết Sơn còn có hai nhân mạng cũng phải ghi vào món nợ ở Huyền Tố trang.

Thạch Thanh lại thất kinh hỏi:

-Còn hai nhân mạng nữa ư ?

Thạch Thanh vốn là người quen chịu sóng gió cùng những cuộc tao ngộ tàn khốc, nhưng chưa lần nào cay đắng như ngày nay. Năm trước con thứ y là Thạch Trung Kiên bị kẻ thù giết chết. Tuy y vừa thù hận vừa đau lòng đến cực điểm nhưng không bằng bữa nay vừa, nhục nhã vừa kinh hãi. Giọng nói y lạc hẳn đi.

Vương Vạn Nhân lại nói:

-Phái Tuyết Sơn gặp phải biến cố này, sư phụ đã phái 18 tên đệ tử xuống núi, do Bạch sư huynh cầm đầu xuống Giang nam để đốt Huyền Tố trang và người còn dấn ...

Hắn nói tới đây thì ấp úng không nói được nữa.

Cảnh Vạn Chung vội đưa mắt ra hiệu ngăn lại.

Thạch Thanh xem vẻ mặt hai người đã đoán ra họ muốn nói gì rồi. Y liền hỏi:

- Chắc là bắt vợ chồng tại hạ đem lên Đại Tuyết Sơn để đền mạng cho Bạch cô nương chứ gì ?

Cảnh Vạn Chung vội nói :

- Thạch trang chúa dạy quá lời. Đừng nói bọn tại hạ không dám. Mà dù có đởm lược chẳng nữa, nhưng mấy chiêu võ công thô thiển thì làm sao mà mời được vợ chồng trang chúa ? Sư phụ tại hạ còn dặn: Bất luận thế nào cũng phải tìm cho bằng được lệnh lang. Nhưng y tuy nhỏ tuổi mà linh cơ lại cực kỳ mẫn tiệp, nếu không thế thì trong thành Lăng Tiêu đông người như vậy, làm sao y trốn thoát được.

Mẫn Nhu sa nước mắt nói:

- Thế thì Ngọc nhi nhất định nhảy xuống hang thăm tự tử rồi.
